

[Aksel Larsen.]

tragtning giver til Resultat, at denne Strid ikke er saa alvorlig. Naturligvis er det en Strid, naturligvis ligger der Realiteter bag den; men det er dog kun en Strid mellem forskellige Fraktioner inden for Samfundsfronten og ikke en Strid af principiel eller grundlæggende Natur. Der er jo nemlig det ved disse forskellige borgerlige Partier, at de nok repræsenterer hvert sit krisepolitiske Synspunkt, men fælles for dem er, at de som Grundlag for det hele regner med det bestaaende Systems Viderebestaaen, at de bygger paa Kapitalismen, Løn- og Renteslaveriet. Hvis man skal søge sine Forbilleder i det klassiske, saadan som andre ærede Medlemmer af Tinget har en vis Tilbøjelighed til, saa vil jeg sige — og det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch vil som særlig sagkyndig kunne give mig Ret —, at det minder til en vis Grad om den platoniske Socialisme. Platon tænkte sig i og for sig et vist socialistisk System, men det var opbygget paa den Maade, at under hele det officielle platonske Samfund skulde der eksistere Individuer, der overhovedet ikke regnedes at høre til Menneskeheden, men i Grunden bar det hele oppe i Kraft af deres nyttige Arbejde; det var Slaverne.

Alle de krisepolitiske Tanker, der hidtil er fremsat i denne Debat, er Udtryk for det samme, som hele Regeringens og hele Tingets hidtidige Krisepolitik giver Udtryk for. Man lægger det til Rette gaende ud fra; at et solidt og sikkert Fundament findes i det bestaaende Lønssystem, i Udbytningen, i Kapitalismens Udbytnings- og Eksistensret. Derudfra lægger man alt til Rette, og det falder ikke nogen af de stridende Fraktioner ind selv i deres allerværste Drømme at faa den Idé, at der kunde tænkes et grundlæggende, nyt økonomisk System, at Grundlaget for det hele kunde omkalfatres, før man tog fat paa at bygge det nye politiske Hus. Vi kan gennemgaa, om vi vil, de forskellige af disse Fraktioner — og det er ligegyldigt, enten de er repræsenteret her paa Rigsdagen direkte, eller de kun er repræsenteret gennem den store nazistiske Fællesnævner, der lige har talt — deres grundlæggende Principper er de samme.

Venstre har her for første Gang produceret sig i grøn Krigsmaling, i hvert Fald for første Gang i lang Tid. Det har indbragt en Dagsorden, som har den Fordel, at den paa visse Punkter taler et behageligt klart og tydeligt Sprog, naturligvis ikke et fuldkommen klart — det maa man ikke forvente af et godt parlamentarisk Parti —, men i hvert Fald saa klart, at almindelige

Mennesker kan begribe det. Hovedpunktet i Venstres Kriseprogram hedder Inflation. Det bliver forlangt paa to Maader. Man forlanger et tilstrækkeligt Kvantum Betalingsmidler stillet til Raadighed, og man forlanger en Valutapolitik, som sikrer, at Landbruget faar, hvad man mener Landbruget har Ret til; og begge Dele er Udtryk for, at man ønsker Kronen skaaret ned, men ikke alene ved vilkaarlige Bankmanøvrer efter hemmelige Forlig mellem det ærede Medlem Hr. Krag og Statsministeren, men derved, at Nationalbanken sættes til at trykke en uendelig Mængde Pengesedler, at Staten bringer disse ind i Omsætningen, paa den Maade forøger Rigeligheden af Omsætningsmidler og saaledes trykker Pengenes Værdi og bringer Priserne i Vejret. Den Slags er *Inflation*, og Ærligheden vilde være fuldkommen, hvis denne Dagsorden ogsaa i Ord sagde det, hvis der i Dagsordenens Punkt var indflettet det ene: vi kræver Inflationen gennemført til Bunds.

Det er i øvrigt typisk, at en af de mest inkarnerede Repræsentanter for det store Hartkorn, de forenede nazistiske Partiers Repræsentant her i Tinget, det ærede Medlem Hr. Holstein, her erklærede, at denne Dagsorden jo i og for sig var god, og kun beklagede sig over, at det var laante Fjer. Han var fornærmet over, at andre her i Tinget kunde repræsentere disse Tanker; han var ikke tilfreds med, at det i hvert Fald endnu talmæssigt mægtige Venstreparti havde fundet L. S.'s Kriseprogram i den Grad godt, at de havde laant det hele og fremlagde det her i en Dagsordens Form.

Om det sociale, politiske Ansigt af Venstres nyerhvervede offentlige Kriseprogram kan der jo ikke herske nogen Tvivl. Det er det store Hartkorn og Finanskapitalen, der intimt forbundet kommer her og forlanger, at nu skal den krisepolitiske Linie føres igennem i sine yderste Konsekvenser og den arbejdende Befolkning brandskattes paa det mest uhyrlige. Der er ingen Tvivl om, at selv om Det konservative Folkeparti paa forskellige Omraader er uenigt med Venstre, saa er de dog i Hjertet enige i de grundlæggende Principper. Det har vi ogsaa set ved den Politik, Det konservative Folkeparti hidtil har ført, men vi ser, at Det konservative Folkeparti som Venstre finder sig saa godt til Rette paa det bestaaende Grundlag, og de er parate til endogsaa meget vidtgaende og drastiske Plyndringsbestemmelser, naar blot det kan ske ad saakaldt parlamentarisk Vej.

Som jeg gjorde ved denne Samlings Begyndelse ved den daværende Finanslov-